

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Зашморг натирає шию. Намисто смерті.
Я відчуваю, як рівне стакато мого пульсу стугонить під тендітною шкірою. Страху немає. Більше немає. Він з'явився раніше, разом із синцями на руках і гарчанням псів, які гналися за мною через дикі болота. І втік разом із сонцем, пірнувши за обрій у гнітючу темряву.

Як там полюбляв казати Ілай?

Страх означає, що тобі є що втратити.

А в мене вже нічого не лишилося. Хіба моє життя, а воно нічого не варте.

Надто для моїх полонителів.

— Хитре стерво, еге ж? — гримає різкий сміх десь ліворуч від мене. — Щоб її вистежити, знадобилася половина нашого загону. Дюжина солдатів. Ми три дні місили те кляте болото з осами, зміями й павуками. По коліна в багнюці, мохові й усякому лайні. А вчора на смерканні вона мало не вислизнула з нашої сіті. — У мою щоку влучає плювок. — *Химородне кодло.*

Тут озивається інший голос — молодший і трохи нерівний. Новобранець, мабуть, ще не втомлений цією нескінченною, кривавою грою у війну, у яку, здається, мають намір грати смертні.

— Вона просто... така юна.

— Не дай своїм очам обдурити себе, хлопче. Це все їхні феячі штучки. Вони ховають свою справжню сутність за гарненькими личками й милими усмішками, як отруйні квіти. Подейкують, у давнину деякі з них володіли такими чарами, що могли змусити

тебе бачити все, що їм заманеться. Могли змусити зіскочити з кручі, а ти думав би, що біжиш по ромашковому полю.

Молодий вояка шумно втягує повітря. Його страх помітний навіть крізь пов'язку на моїх очах.

— Не бійся, синку. Магії в цих краях не бачили вже майже два століття, — хихикає грубий голос. — Ті, на кого ми полюємо, як оця куца, здебільшого напівкровки. Покидьки з часів, що передували Чистищу, коли змішування крові ще не було заборонене. У них не більше чарів, ніж у нас з тобою.

Голос замовкає. Між двома чоловіками зяє глибока, мов прірва, тиша.

— Ясна річ, це не робить їх безпорадними, — провадить старший вояка, мало не виправдовуючись. — Випади їй хоч малесенька нагода, то вона нам уві сні тельбухи випустить. Навіть не сумнівайся в цьому.

— Як вам вдалося впіймати її?

— Загнали в глухий кут біля Червоного яру. Руди в тих скелях достатньо, щоб збити їх з пантелику. Вона заважає їм орієнтуватися в просторі, затуманює розум. — Він різко видихає. — Непереможних супротивників не буває. Навіть якщо це клята вістрячка.

По цьому зневажливому слові я напружуюсь. Мотузки стискають мої груди, хоч я й намагаюся не рухатись. *Вістрячка*. Вояки, які полонили мене, часто використовують цю принизливу назву: сичать її мені, коли змінюють один одного на варті, кидаються нею в невимушених розмовах біля багаття. Ніби зведення цілої раси до нашої найпомітнішої риси зовнішності — вістряватих кінчиків вух — якимось чином робить їхню жорстокість прийнятнішою. Щоразу, коли я чую це слово, щось усередині мене гарчить від притлумленої люті. Загнаний звір, що жадає відплати, якої ніколи не буде.

Всевишні, даруйте мені помсту в наступному житті.

— Насправді їх не так-то й важко вбити. Треба тільки знайти правильну зброю, — хвалиться старший вояка, наче ділиться

неабиякою мудрістю. — Залізо, звісно, найліпше. Та, як на правду, устроми в них будь-що гостре — і справу зроблено. Вістряки кривавлять, як і будь-яка інша звірина в лісі. Ну от твій тато брав тебе на полювання, синку? Тобі колись доводилося патрати лань?

— Ні... Я... Ми... — Молодий вояка переступає з ноги на ногу. Під його чобітьми хрумтить опале листя. — Ми крофтери, сер.

— Крофтери?

— Так, сер. Ми орендуємо землю біля узбережжя. Здебільшого вирощуємо крижаниці.

Старший вояка глузливо сміється.

— Що ж, для цієї виправи треба мати крижані ягоди, скажу тобі. Що ближче до Кіммерів, то лютіші, трясця їм, холоди.

Я уявляю собі цю сцену. Табір. Здорожені вояки. Тріскуче багаття, що захищає від холоду... і вовків. На жаринах готується проста вечеря.

Вітер доносить до мене запах м'яса, і мій шлунок невдоволено бурчить у відповідь. Заець, найімовірніше, або тур. А може, і кабан, якщо хтось із них достатньо вправно орудує луком. Адже серед них напевне є мисливці. Ті, хто вміють вистежувати здобич, окрім мене й подібних мені. Хоча, якби ми були їстівні, вони б і нас зжерли.

Ця зима не пробачає слабкості.

Цікаво, з якого вони королівства. Якому з ворогуючих королів присягнули на вірність. Можливо, тому самому, який послав своє військо до Сігейвену й підпалив Зоряний Праліс, а разом з ним — мій єдиний дім.

Чиясь рука смикає за кайдани на моїх зраних зап'ястях. Я чую сичання за мить до того, як мене пронизує біль. У ніс б'є запах присмаленої шкіри.

Моя власна плоть горить.

Я збираю всю свою волю, щоб не закричати, тільки б не дати їм приводу позловтішатися з мене. Я глибоко дихаю, сильніше притискаюся спиною до кори дерева, до якого мене прив'язали, і намагаюся не зомліти.

Всевишині, як же боляче.

— Бач, як вона береться пухирями? — запитує старий вояка. — Можна подумати, що я приклав до неї палаючу голівешку!

— Т-так, — затинається юнак. — Бачу.

Залізні пута завдають нестерпного болю, який ніколи не вщухає — навіть зараз, коли мої зап'ястя пропалені майже до кісток і сухожиль. А кожен порух ланцюгів викликає новий сплеск муки.

— А коли... — Юний рекрут прочищає горло. — Коли вони...

— Повісять її? Уже скоро. Командир Сайф буде тут до півночі. Капітан сказав, що її не можна чіпати, поки він не дасть добро.

— А чого?

— Певно, хоче впевнитися, що вона справді мертва. Покіпати попіл, переконатися, що нічого не лишилося. Як на мене, це занадто, але такий уже наказ короля Ельда, а я роблю те, що мені наказано. Вішаю і спляю. — Лунає звук висмикнутого з горлечка корка. Вояка жлуктить із фляги, а тоді переводить подих. — Люди стають трохи забобонними, коли діло доходить до страти фей. Ось побачиш, хлопче.

— Ага... — недовіриливо відказує юнак. — Коли я йшов на службу, то не думав, що ми будемо полювати на напівкровок. Я взагалі не знав, що вони ще є.

— Зараз їх уже мало лишилося. Особливо тут, у Середзем'ї. Південці мають дещо... інші звичаї. Дякуй небесам, що ти не стоїш на кордоні з Низов'ям. Чув, що слабкодухим там не місце. А я чув небагато.

Моє серце завмирає. На жаль, мене не оминули чутки про долю напівкровок на Півдні. Однієї ночі за чаркою міцного віскі Ілай кількома словами розповів мені про тамтешній морок.

«Можливо, вони не вб'ють тебе одразу, Ріє, але зроблять з тобою таке, що ти задритимеш мертвим...»

Я намагаюся прогнати похмурі думки. Вони не приведуть ні до чого хорошого.

— Ти, синку, просто не привертай уваги, не втрачай голови й не став зайвих запитань. І все буде добре. Це така ж робота,

як і будь-яка інша — хай що тобі казатиме тутешній набрід. — Старий стишує голос. — Присягаюся, у деяких чоловіків шириньки напинаються, коли вони дивляться, як феї корчаться в зашморгах. Отака буває жага крові, розумієш?

— Фу!

— Ага. А проте, чистісінька правда. — Він знову відпиває зі своєї фляги. — Колись давно, коли я був таким самим молодим рекрутом, як ти, у цих краях вістряки були більш поширені. Одного разу мій загін натрапив на цілу родину, яка ховалася в печері за водоспадом. Зеленава шкіра й волосся, як річкова трава...

Зеленава шкіра?

Волосся, як річкова трава?

Звідки вони беруть ці нісенітниці? З дитячих казок? Окрім вух, напівкровки майже нічим не відрізняються від людей. Але... мабуть, легше виправдати вбивство міфічного чудовиська, ніж живої істоти. Чогось, а не когось.

Голос старого вояки стишується майже до шепоту.

— У Пташиному перевалі багато наших полягло. Найкривавіша битва за останні сто років. Військо Сорена, знай, наступало, знову й знову відкидаючи нас назад. Бойовий дух був низьким. Нашій армії... нам потрібна була перемога. І коли ми натрапили на тих фей...

Незважаючи на пекучий біль у зап'ястях, мене проймає морозом. Я заплющую очі під пов'язкою, шкодуючи, що не можу так само легко затулити вуха. Я не хочу слухати подробиць розправи над безневинною сім'єю — матір'ю, батьком і їхніми дітьми, розірваними на шматки оскаженілими від бою солдатами. Надто тоді, коли власна неминуха смерть впирається пальцями в моє горло.

Старий човгає черевиком по землі й прокашлюється.

— Словом, те, що я побачив того дня... таке не забувається. Навіть через десять років.

Знову западає тиша. Юнак мовчить, певно, шокований жакливою сценою, яку описав його співрозмовник. Але я не настільки

дурна, аби думати, що його мовчання породжене співчуттям до мене. Найімовірніше, він просто виконує настанову — тримає свою думку при собі.

З нього вийде хороший солдат.

Тишу порушує ляскіт долоні по плечі.

— Ти блідий, як примара, синку. Піди візьми собі трохи оленини, поки та не скінчилася. І мені принеси, добре? Я нагляну за бранкою.

Я чую шум кроків, що віддаляються. Старий вояка зітхає, спираючись на дерево. До мене долинає відгомін розмови — інші солдати наминають вечерю біля багаття. За мить я вловлюю тихе шаркання ножа об шматок дерева й дозволяю собі порозмірковувати, що ж вирізьблює мій вартовий.

Фігурку бога, якому поклоняється? Подарунок дружині, яка залишилася на землі, що її він називає домом? Іграшку для маленької доньки, з якою та буде бавитися, коли він нарешті повернеться з війни?

Десять років. Десять років битв. Десять років служби. Десять років крові, боїв і вбивств.

Поза всім цим, напевне, є життя. І в цього чоловіка, напевне, є сім'я, яка чекає на нього. Чи розповість він їм про дівчину-фею, яку вбив, щоб вони були в безпеці? Чи смакуватиме подробиці, описуючи поплямоване обличчя й висолоплений язик потвори, коли вона погойдувалася на гілці, гротескную гримасу, освітлену смолоскипами?

Відважний герой, який убив чудовисько.

Ура!

Зважаючи на те, як він розмовляв зі своїм юним напарником, гадаю, що ні. Це не принесе йому задоволення, проте він однаково без питань виконає наказ капітана.

Наді мною похоронною піснею поскрипують гілки.

Я рада, що мене планують убити вночі, під зорями. Було б гірше вмирати при світлі сонця й легкому вітерцю, що колише траву біля моїх ніг. Пітьма буде ліпшим тлом для сцени моєї страти.

Останній подих Рії Флітвуд.

Підопічної славнозвісного Ілая Флітвуда.

Сироти.

Феї.

Напівкровки.

Утікачки.

Вістрючки.

У якомусь сенсі, це буде полегшенням. Я нарешті спочину після всіх цих місяців у втечі. Відколи вони стратили Ілая, відколи спалили Зоряний Праліс дотла разом із нашим домом, у мене більше немає пристанища на цій землі. Немає сильних рук, завжди готових захистити й допомогти, коли волосся зачіплюється за колючий чагарник або щиколотка підвертається на камені в річці. Немає теплого ліжка, у яке можна було б залізи холодного осіннього вечора.

Я гадки не маю, де я. Перш ніж мене спіймали, я тижнями блукала в пошуках спокійного кутка, якого годі знайти, харчуючись жорсткими, мов гума, грибами, виритими зі злежаної землі, та виловленою з крижаних струмків холодною фореллю. Коли п'ять днів тому я натрапила на село, запах свіжого хліба, що лежав на кам'яному підвіконні, виявився надто спокусливим, щоб я могла встояти.

Я можу винуватити лише власну дурість. Я знаю, що сказав би Ілай, якби був тут. *Серце робить тебе вразливою. Шлунок робить тебе слабкою. Ігноруй їхні швидкоплинні імпульси. Покладайся лише на розум.*

Однак у мить слабкості я забула його настанови. Невгамовний голод зробив мене необачною, притупив гостроту чуттів до краю. Я спритна від природи, але того дня була недостатньо спритною. Коли я кинулася до напівзруйнованого будинку на узліссі, то не почула ні цокоту підбора по кам'яній підлозі середині, ні скрипу тятиви лука, аж поки над моєю головою не дзизнула стріла. А тоді вже було пізно.

Надто пізно.